

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.583 van 29 juli 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van het geding ingediend op 26 januari 2007 met toepassing van artikel 235, §3 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:
“U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten, van Koerdische origine te zijn en afkomstig van Dibis, regio Kirkuk. Uw vader zou als ‘raeed’ (majoor) gewerkt hebben voor de “Amn”, een van de Irakese veiligheidsdiensten. In die hoedanigheid zou hij vele mensen, onder andere deserteurs, hebben aangegeven en gearresteerd. Door zijn toedoen zouden tevens vele mensen zijn gedood. In 1997 zou er op jullie huis een granaat zijn gegooid, vermoedelijk door tegenstanders van de Ba’ath partij die zich wilden wreken ten aanzien van uw vader die door zijn werk voor het regime vele vijanden had gekweekt. Ten gevolge van deze aanslag zou men uw arm hebben moeten amputeren waarna u niet langer naar school ging. U zou in Irak nooit gewerkt hebben en na het incident voornamelijk zijn thuis gebleven. Zelf zou u nooit lid geworden zijn van de Ba’ath partij, maar de familie zou beschouwd worden als een Ba’ath-familie omwille van uw vader. Uw broer, die tot in 1994 naar school ging, zou besloten hebben als

'gewone geheime agent' te gaan werken voor dezelfde geheime dienst als jullie vader, om zo zijn legerdienst te vermijden. Hij zou hebben samengewerkt met uw vader, geen graad hebben behaald en was binnen de Ba'ath partij een Rafiq Hizb. Na het incident van 1997 zou alles rustig zijn gebleven tot in maart 2003. Op 9 maart 2003 zou uw vader opgeroepen zijn naar Bagdad te gaan om een verzet tegen de oorlog op te zetten. Sindsdien zou u niets van hem gehoord hebben, noch enig teken van leven hebben ontvangen. U verklaarde te vermoeden dat hij gedood werd, gezien zowat alle personen die opgeroepen werden vermoord werden in die periode. In de loop van 2003 zouden jullie niet meer zijn aangevallen. Wel zouden peshmerga's drie keren aan jullie deur zijn geweest, op zoek naar uw vader en broer. Uw moeder zou u dan ook telkens verborgen hebben gehouden om te voorkomen dat die mensen u zagen. In februari 2004, terwijl u en uw broer onderweg waren met de auto, zouden jullie beschoten zijn. Uw broer zou toen dodelijk getroffen zijn door een kogelregen en u zou ernstig gewond zijn geraakt door het ongeval dat vervolgens plaatsvond. Na dit incident zou uw familie direct uit Dibis vertrokken zijn en naar jullie familie in Kirkuk getrokken zijn. U zou gedurende vier à vijf maanden medische verzorging hebben nodig gehad en dan nog een jaar bij uw oom hebben verbleven. Uiteindelijk zou u dan in maart 2005 het land verlaten hebben nadat u helemaal hersteld was. Sinds 1997 zou u schrik gehad hebben voor uw leven en na het overleven van die tweede aanslag besloten hebben het land te verlaten. U beweerde ook nu nog in Irak het risico te lopen gedood te worden door de mensen die u reeds eerder problemen bezorgden. U zou niet zozeer schrik hebben van de officiële instanties maar wel van de personen die jullie 'onofficieel' aanvielen, de vijanden van uw vader en broer."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Niettegenstaande de Dienst Vreemdelingenzaken uw asielaanvraag in eerste instantie ontvankelijk verklaarde, moet ik na verder onderzoek van uw dossier besluiten dat het statuut van vluchteling u niet kan worden toegekend. Zo bevat uw relaas een aantal incoherenties en vaagheden waardoor de geloofwaardigheid ervan wordt aangetast. Daarnaast slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat u persoonlijk werkelijk geïnterviewd wordt en het risico loopt vervolgd te worden in uw land. In de eerste plaats rijzen er sterke twijfels omtrent het beweerde profiel van uw familie, in het bijzonder dat van uw broer en vader. Volgens uw verklaringen zou uw vader een hoge rang hebben bekleed binnen de dienst 'Amn', waartoe ook uw broer sinds 1994 zou hebben behoord. Uw vader zou, net als uw broer, ook lid zijn geweest van de Ba'ath-partij en in dat verband eveneens veel werk hebben verricht (verslag DB, p.6-7; TG p.2-3). U bleef echter opmerkelijk vaag bij de toelichting van hun werk en activiteiten en bleek niet in staat een onderscheid te maken tussen hun werk voor de Amn en hun activiteiten in het kader van de partij (verslag DB, p.6-7; TG p.3). Zo kon u niets concreet zeggen over wat zij precies gedaan hebben of voor welke 'Amn' zij precies werkten. U wist enkel in algemene bewoordingen te vermelden wat zulke

agenten normaal gezien doen. Als excuus voor uw gebrekkige kennis haalde u aan dat uw vader daar thuis nooit over sprak en dat u vanaf 1997 niet meer naar school ging. Doch, het feit dat uw vader in de hele stad gekend zou staan als Raheed (majoor) Rahman van de 'geheime dienst' en soms in uniform (en dus duidelijk herkenbaar) ging werken, wijst erop dat zijn taak en functie niet bepaald geheim waren. Daarenboven zou hij tot in 2003 zijn taak hebben vervuld. In dat opzicht is het dan ook weinig geloofwaardig dat u niet meer zou weten dan wat hij u vertelde. Net hetzelfde kan worden opgemerkt met betrekking tot uw broer die uw vader op zijn werk zou hebben begeleid (zie verslag DB p. 6; TG, p. 5-6). Over hun rol binnen de Baath-partij of over hun graad daar wist u bovendien helemaal niets te zeggen (verslag DB, p.6-7), hetgeen zeer opmerkelijk is. Dit tekort aan kennis aangaande de achtergrond van uw familie, die net de oorzaak van uw beweerde problemen zou zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen op dat vlak. Temeer daar u geen enkel stuk ter ondersteuning van uw verklaringen in dat verband voorlegde. Het vermoeden dat u niet behoort tot een familie met zulk profiel wordt nog versterkt door het feit dat u geen weet bleek te hebben van een aantal feiten dat tot de basiskennis van een regimegezinde familie kunnen worden gerekend. Zo kon u niet zeggen wat de geboortedatum van Saddam Hoessein is en evenmin tot welke stam hij behoort of van waar hij afkomstig is. U gaf nog enkele data als zijnde feestdagen maar kon slechts van twee van die vier zeggen wat er dan precies herdacht werd (verslag TG, .6). Daarenboven blijkt uit uw relaas dat u heel weinig weet over de omstandigheden en reden van de voorgehouden aanslag tegen uw familie in 1997. U verklaarde te vermoeden dat het ging om mensen die gekant waren tegen het regime en dat zij die aanslag pleegden omdat uw vader voor het regime werkte. Dat u echter niet zou weten wie er uiteindelijk precies achter die aanslag zat, of er in dat verband werkelijk mensen werden opgepakt en gestraft, en welke acties uw vader ondernomen zou hebben, is allerminst geloofwaardig (verslag DB, p.9; TG, p.2), temeer gezien het immers ging om een aanslag in Centraal-Irak tegen een familie trouw aan het regime, waarvan het hoofd een hoge functie bij de geheime dienst zou hebben gehad. Voorts hebt u enkele beweringen gedaan die niet met elkaar stroken. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor in dringend beroep dat er in Dibis een klein bureau was van de 'Amn' en een groot, belangrijk in Kirkuk waar uw vader vooral werkte (verslag DB, p.6), terwijl u ten gronde zei dat er helemaal geen Amn-bureau was in Dibis, wel een klein Ba'ath kantoor (verslag TG, p.5).

Wat er ook van zij, indien geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaringen dient tevens opgemerkt te worden dat u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk maakte en geen concrete gegevens aanbracht die erop wijzen dat u persoonlijk hierbij geïmpliceerd werd. In de eerste plaats komt uit uw opeenvolgende verklaringen duidelijk naar voren dat bij alle problemen en confrontaties die u en uw familie gekend zouden hebben, telkens uw vader en broer werden geïmpliceerd. Zelf zei u uitdrukkelijk dat het telkens ging om vijanden van uw vader en broer. Op grond hiervan kan dan ook worden vermoed dat de gepleegde aanslagen tegen hen waren gericht. Dat wordt bevestigd door het feit dat de peshmerga's die tot driemaal toe naar jullie thuis zouden zijn gekomen na de val van het regime, enkel naar uw vader en broer vroegen. In verband met die bezoeken hebt u zich bovendien nog tegengesproken. Tijdens uw laatste gehoor zei u dat uw moeder u verborgen hield telkens zij kwamen, omdat ze niet wilde dat ze u zouden zien (verslag TG, p.7). Voordien had u echter gezegd dat u zelf hen wel degelijk eens gezien hebt en u liet uitschijnen dat ze u met rust lieten omdat u gehandicapt bent (verslag DB, p.11). Daarenboven zouden u, uw moeder en zus na het laatste incident nog gedurende één jaar bij uw oom in Kirkuk hebben gewoond zonder problemen te hebben gekend. U verklaarde in dat verband zelf dat u geen weet hebt van mensen die u daar ooit zijn komen zoeken (verslag TG, p.8). Ook kon u geen aannemelijke verklaring geven waarom u pas dan in maart 2005 het land verliet terwijl u al van in 1997 zou hebben gevreesd voor uw leven en die laatste aanslag dateert van in februari 2004. In dringend beroep zei u voorts nog dat jullie niet voor de peshmerga's wilden vluchten maar wel voor de 'gewone mensen' die uw vader vroeger 'pijn' had gedaan. Maar net met die mensen zou u nooit problemen hebben gekend (verslag DB, p. 11). Deze gegevens wijzen allerminst op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde.

Ook dient te worden gesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot uw identiteitsdocumenten. Uit uw relaas in dringend beroep blijkt dat u bij het verlaten van Irak in het bezit was van uw identiteitskaart, een foto van uw ouders en documenten van het ziekenhuis. Die stukken zou u zijn kwijtgeraakt onderweg naar Europa in de vrachtwagen waarmee u reisde. Uw nationaliteitsbewijs en geboorteakte zou u toen hebben thuis gelaten (verslag DB, p.8). Later verklaarde u dat u inderdaad uw portefeuille met documenten kwijtspeelde. Daarin zouden drie à vier foto's hebben gezeten van uw familie - vader en broer in uniform - en twee documenten van het ziekenhuis. Uw identiteitsdocumenten, zowel uw identiteitskaart als nationaliteitsbewijs zou u bij vertrek thuis hebben gelaten (verslag TG, p.4).

In het kader van uw asielaanvraag legde u ten slotte enkele stukken voor. Het gaat om kopieën van een aanhoudingsbevel, van een soort bevestiging van afkomst en van de identiteitskaarten van u en uw vader. Met betrekking tot dit eerste document dient te worden opgemerkt dat het uitermate vreemd is dat u daarvan in het bezit zou zijn, gezien dit een intern politieel, gerechtelijk document is dat niet gericht wordt aan de gezochte persoon zelf. Bovendien blijkt het te dateren van 22 mei 2002, nog voor de val van het regime en dus van op een ogenblik dat uw vader nog helemaal geen problemen zou hebben gekend met de autoriteiten. Deze elementen samen met het feit dat u nooit eerder melding maakte van het bestaan hiervan, ondermijnen volledig de waarachtigheid en echtheid van het document. Verder legt u heden een kopie van een identiteitsdocument voor, hetgeen merkwaardig is aangezien u eerder verklaarde dit document te zijn kwijtgespeeld. Hiermee rekening houdend alsook met het feit dat u verklaarde dat u voornamelijk in het Koerdisch les hebt gevolgd, dat uw identiteitskaart uw Koerdisch etnische afkomst zou vermelden en het feit dat u stelt slechts een beetje Arabisch te kennen doen vermoeden dat u helemaal niet uit die regio afkomstig bent (zie informatie in bijlage).”

4.1. Verzoeker vraagt om de status van vluchteling te kunnen bekomen in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het Aanvullend Protocol van 31 januari 1967.

Hij herhaalt zijn asielmotieven, waarbij hij aangeeft dat hij de tweede aanslag heeft overleefd, doch maandenlang heeft moeten herstellen. Hij beklemtoont dat hij nog steeds het risico loopt te worden vervolgd door Peshmerga's en gewone mensen die vijanden waren van zijn vader. Verzoeker verwijst ter staving van zijn vrees naar het lot van zijn vader en broer.

Volgens hem wordt zijn vrees niet aangetast doordat hij nog één jaar in Kirkuk bleef bij zijn oom en het gebrek aan haast waarmee hij het land zou hebben verlaten. Verzoeker wijst erop dat hij meermaals verklaarde dat hij gedurende de voormelde maanden verbleef bij zijn oom om te herstellen, zijn vluchtroute uit te stippelen en zijn vertrek voor te bereiden.

Tijdens de interviews zijn enkele verwaarloosbare verschillen of tegenstrijdigheden te vinden. Verzoeker wenst een aantal foutieve beweringen aangaande zijn identiteitsdocumenten te ontkrachten. De onjuistheden in het feitenrelaas zouden berusten op een verkeerde interpretatie van de op het interview gestelde vragen door hem zelf en/of een verkeerde interpretatie van de door hem gegeven antwoorden. Verzoeker hoopt dan ook tijdens onderhavige procedure de kans te krijgen voormelde onjuistheden recht te zetten.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) verklaarde dat zijn vader het onderzoek voerde na de aanslag in 1997, enkele families verdacht die dicht bij de Iraakse oppositie stonden en een aantal mensen arresteerde, doch dat hij niet weet wat van deze personen geworden is (administratief dossier, stuk 5, p.2). Hij had eerder reeds verklaard dat de ouders nooit zijn gepakt, doch dat er veel arrestaties gebeurden en zijn vader hem nooit heeft verteld wie ze precies hebben gearresteerd (administratief dossier, stuk 15, p.9). Derhalve vindt de bestreden motivering geen steun in het administratief dossier waar deze stelt dat verzoeker, die op het ogenblik van de aanslag slechts veertien jaar oud was, niet weet of er werkelijk mensen werden opgepakt en welke acties zijn vader zou hebben ondernomen.

Dat verzoeker de maanden voor zijn vertrek bij zijn oom verbleef om te herstellen en zijn vertrek voor te bereiden, kan niet worden aanvaard aangezien verzoeker bij het CGVS

verklaarde dat hij slechts drie maanden na het ongeval in februari 2004 het huis niet kon verlaten (administratief dossier, stuk 15, p.11) en gedurende vier tot vijf maanden verzorgd moest worden (administratief dossier, stuk 5, p.8). De bestreden beslissing stelt terecht dat het feit dat verzoeker daarna nog tot maart 2005 in Irak verbleef afbreuk doet aan de ernst van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging.

Verzoeker legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot dit tweede verblijf in het ziekenhuis, gezien hij op het CGVS verklaarde dat hij na de tweede aanslag gedurende een maand in het ziekenhuis moest blijven en op 3 maart 2004 het ziekenhuis verliet (administratief dossier, stuk 5, p.8), daar waar hij eerder verklaarde dat hij twaalf dagen in het ziekenhuis bleef (administratief dossier, stuk 15, p.10).

De door verzoeker aangehaalde interpretatieproblemen blijken geenszins uit het administratief dossier. Hij verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) dat hij de tolk goed begreep en gaf tevens aan dat de door hem verstrekte inlichtingen oprecht zijn. Verzoeker aanvaardde het gehoorverslag, nadat het hem werd voorgelezen in het Sorani (administratief dossier, stuk 22, p.1, 11). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS werd aan verzoeker gevraagd of hij de tolk begreep en verduidelijkt dat eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) gemeld moesten worden, hetgeen hij heeft nagelaten te doen. Verzoeker bevestigde uitdrukkelijk dat hij de tolk begreep (administratief dossier, stuk 15, p.1). Ook tijdens het tweede gehoor bij het CGVS werd hem gevraagd of hij de tolk begreep en werd hem verduidelijkt dat eventuele problemen gemeld dienden te worden, hetgeen verzoeker heeft nagelaten te doen (administratief dossier, stuk 5, p.1).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich er voor het overige toe beperkt zijn asielmotieven te herhalen, hetgeen geenszins volstaat om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (R.v.St., nr. 156.221, 10 maart 2006; R.v.St., nr. 153.278, 4 januari 2006).

Derhalve blijft de bestreden motivering overeind waar deze stelt dat er sterke twijfels rijzen omtrent het beweerde profiel van verzoekers broer en vader aangezien verzoeker (i) opmerkelijk vaag bleef bij de toelichting van hun werk (ii) niet in staat bleek een onderscheid te maken tussen hun werk voor de Amn en hun werk voor de partij (iii) niets concreet kon zeggen over wat zij precies hebben gedaan of voor welke Amn zij werkten (iv) helemaal niets wist te zeggen over hun rol of graad binnen de Baathpartij (v) geen enkel stuk neerlegt ter ondersteuning van zijn verklaringen in dit verband (vi) geen weet blijkt te hebben van een aantal feiten die tot de basiskennis van een regimegezinde familie kunnen worden gerekend, zoals de geboortedatum, stam en afkomst van Saddam Hoessein en wat er herdacht wordt op de door hem genoemde feestdagen (vii) tegenstrijdige verklaringen aflegde over of er al dan niet een bureau van de Amn was in Debis. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker weerlegt de motivering evenmin *in concreto* waar deze stelt dat hij zijn vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk maakte en geen concrete gegevens aanbracht die erop wijzen dat hij persoonlijk werd geïsoleerd, daar uit zijn verklaringen bleek dat (i) bij alle problemen die zijn familie zou hebben gehad, telkens zijn broer en zijn vader werden geïsoleerd (ii) de peshmerga's hen drie maal bezochten, doch enkel naar zijn broer en vader vroegen (iii) hij zich tegensprak over deze bezoeken, meerbepaald over of hij al dan niet verborgen zou zijn geweest (iv) ze hem met rust lieten omdat hij gehandicapt was (v) hij nog gedurende één jaar bij zijn oom in Kirkuk verbleef waarbij hij geen problemen kende (vi) hij geen weet heeft van mensen die hem daar ooit zijn komen zoeken (vii) hij aangaf niet te willen vluchten voor de peshmerga's maar voor de gewone mensen die zijn vader vroeger pijn had gedaan, doch dat hij daarmee nooit problemen zou hebben gekend. Derhalve wordt deze motivering geacht niet-betwist en vaststaand te zijn en door de Raad overgenomen.

Dit alles klemt des te meer daar verzoeker, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn identiteitsdocumenten.

De bestreden motivering stelt terecht dat de neergelegde stukken (administratief dossier, stuk 25: documenten) niet van die aard zijn dat zij voormelde vaststellingen wijzigen aangezien verzoeker slechts een aantal kopieën neerlegt, waaraan, gelet op de manipuleerbaarheid ervan, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien strookt het feit dat verzoeker een kopie van zijn identiteitskaart neerlegt niet met zijn verklaring dat hij zijn identiteitskaart is

kwijtgeraakt in de vrachtwagen onderweg naar België (administratief dossier, stuk 15, p.8). De bestreden beslissing merkt aangaande het arrestatiebevel met recht op dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker dit in bezit heeft, gelet op de interne aard van dit document (ii) het dateert van 22 mei 2002, nog voor de val van het regime en aldus voor zijn vader problemen kende met de autoriteiten (iii) verzoeker het bestaan ervan nooit eerder vermeldde, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en echtheid van dit document. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

5. Blijkens de bestreden beslissing wordt de afkomst van verzoeker uit Kirkuk in twijfel getrokken omdat hij verklaarde voornamelijk in het Koerdisch les te hebben gevolgd en slechts een beetje Arabisch kent.

Verzoeker, dienaangaande ter zitting ondervraagd bij toepassing van artikel 14 PR RvV, verklaart dat de taal in het onderwijs dat door hem werd gevolgd van 1991 tot 1997, meer Arabisch dan Koerdisch was. Tevens verklaart hij omtrent het 'dringend beroep' dat in het Arabisch werd ingediend (administratief dossier, stuk 18), dat het omwille van zijn handicap door hem werd gedicteerd aan een andere asielzoeker, hetgeen aantoonde dat verzoeker een behoorlijke kennis van het Arabisch heeft.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij het CGVS werd ondervraagd aangaande zijn afkomst (administratief dossier, stuk 15, p.2-4) en dat er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat de door verzoeker verstrekte informatie foutief is.

Derhalve dient te worden aangenomen dat verzoeker afkomstig is van Kirkuk.

Verweerder verklaart ter terechtzitting dat de situatie in Kirkuk, Centraal-Irak, beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers in Centraal-Irak als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict en in acht genomen dat de Raad in het dossier geen elementen ontwaart waaruit blijkt dat verzoeker geen burger zou zijn, dient hem de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 juli 2008 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.